

bebuder angaaende den finantfielle Stilling i det Hele, ønsker jeg at afvente, inden jeg udtaler mig nærmere derover, og skal derfor ikke gaa ind paa de Utydninger, som findes derom i de sidste Bemærkninger i Betænkningen. Derimod skal jeg endnu gjøre nogle Bemærkninger til de Anker, som Mindretallet har fremsført mod Flertallet med Hensyn til dets Stilling lige overfor Spørgsmaalet om Handelstraktaten. Der bemærker Mindretallet og søger ved temmelige udførlige Citater at godtgjøre, at Folkethinget har opfordret Regjeringen til at tage sig af Traktatsagen paa den Maade, som den har gjort. Jeg skal derimod først henvise til de Udtalelser af mig selv, som findes i Folkethingstidenden for i Fjor Spalte 2330. Der udtalte jeg under 1ste Behandling af Tølbloven den 19de Februar 1883, først at det ikke kunde være, som Regjeringen havde sagt, en tung Nødvendighed at indgaa en Tarikonvention med Sverig-Norge, naar denne Magt gav os Noget til Gjengæld for det, som vi vilde gjøre for vor egen Skyld; thi det var for vor egen Skyld, vi vilde ophæve Tølden paa Tommer, Træ, Fjern og Sild. Jeg sagde, at jeg maatte tillægge en Tølbkonvention med Sverig-Norge stor Interesse for os, og derpaa tilføiede jeg: „Spanien er næsten det Land, som vi have mindst Interesse af, med hvem det er mindst vigtigt at faae en Handelstraktat, omendstjøndt det er uheldigt, at den forrige er bristet. Naar den hvitærede Minister har stillet i Udsigt, at vi maa komme til at opgive imellem 6 og 700,000 Kr. af Vintølden, maaste endogsaa Mære, for at opnaa en Traktat med Spanien, nærer jeg for mit Vedkommende meget stor Tvivl om, hvorvidt de Fordele, en Handelstraktat med Spanien kan byde os, direkte eller indirekte, have saa stor Betydning, at vi af den Grund skalde opgive en saa væsentlig Luxusbeskatning som Vintølden; thi Vinen er et af de bedste Skatteobjekter, der kan have, forsaavidt som man kan sikkre sig mere eller mindre imod Vinforfalskninger.“ Og det træffer sig saa interessant, at disse Utringer gav den ærede Minister sin Tilslutning ved at nikke til mig. Jeg antager ikke, det er urigtigt at fremdrage dette, thi vi have set under 1ste Behandling af Traktatsagen, at den ærede Minister endog har indledet en hel Forhandling i Anledning af et Skuldertræk fra et æret Medlem. Den ærede Minister maa altsaa tillægge den Slags Bevægelses Betydning og maa ogsaa have brugt dem med særlig Betydning her. Det, den ærede Minister gav sin Samstemning til, var, at jeg nærede „meget stor Tvivl om, hvorvidt de Fordele, en Handelstraktat med Spanien kan

byde os direkte og indirekte, have saa stor Betydning, at vi af den Grund skalde opgive en saa væsentlig Luxusbeskatning som Vintølden.“ Jeg antager derfor ikke, at disse Utringer kunne have indeholdt nogen Opmuntring for Regjeringen. Nu henviiser det ærede Mindretal til Udvalgsflertallets Udtalelser i Betænkningen i Fjor i Tølbloven. Der findes der en Opfordring i Almindelighed til at faae en saadan Traktat i Stand, men der knyttes dertil den udtrykkelige Betingelse, at de Offre, som bringes, skulle staa i et rimeligt Forhold til det, der opnaas. Det er det, som vi ikke mene her har fundet Sted. Hvad nu den ærede Ordfører for Finantsudvalgets Udtalelser angaar, da kan man heller ikke lægge Andet ind i dem end en Beflagelse over, at Regjeringen har ladet Tiden gaa hen uden at faae en Traktat. Jeg antager, at det ærede Medlem, hvis han finder Anledning dertil, og hvis det modsiges, hvad jeg her siger, selv vil yttre sig nærmere derover, men jeg ser ikke Andet deri, og Andet har heller ikke været Flertallets Standpunkt i saa Henseende. Vi have ikke paa nogen Maade villet drive Regjeringen videre i den Henseende, end Forholdene nødte den selv til; vi have tværtimod ønsket at advare Regjeringen, og det kan ikke negtes, at der i de Utringer af mig, som dog var Flertallets Ordfører i hele denne Sag, ligger en bestemt Advarsel til Regjeringen, ligesom der ogsaa ligger en Advarsel i den Udtalelse, der findes i Tølbudvalgets Betænkning; men nogen nærmere Anledning til at udtale sig over denne Sag har dette Thing jo ikke haft. Den ærede Regjering har jo ikke villet indlade sig paa de Forespørgsler, som have været anmeldte baade her i dette Thing og i Landstthinget i Begyndelsen af forrige Samling; og desfor det havde været den ærede Regjerings Hensigt at komme til Klarhed over Rigsdagens Holdning med Hensyn til denne Sag, vilde det dog have været naturligt at stæffe sig denne Klarhed ved at svare paa de stillede Forespørgsler. Det har nu den ærede Regjering ikke gjort, det kan derfor vist ikke siges, at Flertallet har tilskyndet Regjeringen i saa Henseende, og det kan heller ikke siges, at Regjeringen har gjort Noget for at stæffe sig Klarhed over, hvorledes Rigsdagen og navnlig dette Thing vilde stille sig til Sagen. Hvad endelig det Forslag angaar, som Flertallet har stillet i § 3 om nogle yderligere Foranstaltninger mod saadanne Nationer, der behandle vore Varer og Skibe fra vort Land ungunstigare end andre, vil det ses, at dette Forslag fra Flertallets Side stemmer ikke med, hvad der var foreslaet tidligere fra Regjeringens Side. Mindre-